za tím účelem i opustiti těleso dráhy a zjišťovati stěžovatelovu totožnost na veřejné silnici. Mohl tedy nalézací soud, aniž potřeboval řízení doplniti, řešiti tuto otázku na základě uvedených zákonných předpisů.

Stěžovatel vytýká vadu neúplnosti rozsudku (§ 281, č. 5 tr. ř.) jednak v tom směru, že se rozsudek nezabýval výpovědí Ladislava A., pokud udal, že řekl stěžovateli i to, že je třeba dáti pozor, má-li někdo špičku, a jednak pokud udal, že není jeho povinností dbáti, aby jezdila po silnici osvětlená vozidla. Bylo již uvedeno, že urážka nebo neslušné chování službu konajícího strážníka trati nemohlo stěžovatele zbaviti viny a nejde proto o okolnost rozhodnou. Rozhodnou okolností není ani to, co o svých povinnostech při výkonu služby vypověděl Ladislav A., ježto jsou pro rozsah jeho povinností a práv při výkonu služby směrodatné jedině zákonné předpisy.

Nalézací soud zjistil, že stěžovatel jel na špatně osvětleném motocyklu ke spuštěným železničním závorám a že mu proto službu konající strážník trati dával svítilnou znamení, aby zastavil, ježto měl obavu, aby nenajel na zábrany, je nepřerazil a tím nepřekazil dopravu na trati, že obžalovaný, když mu strážník vytkl jeho chování, hrubě strážníka urazil a že proto strážník chtěl zjistiti jeho totožnost. Tvrdí-li zmateční stížnost, uplatňujíc důvod zmatečnosti podle § 281, č. 9, písm. a) tr. ř., že nebylo třeba upozornění svítilnou, ježto stěžovatel cestu znal, a že si strážník trati zjišťoval číslo motocyklu pro soukromou potřebu, nevychází ze souhrnu skutkového základu, nalézacím soudem zjištěného (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.) a není proto v této části provedena po zákonu.

Ani důvod zmatečnosti podle § 281, č. 10 tr. ř., uplatněný výtkou, že by mohlo jíti jen o přestupek podle § 411 tr. z., není proveden po zákonu, neboť ani tu stěžovatel nevychází z uvedeného skutkového základu zjištěného nalézacím soudem, když tvrdí, že šlo pouze o soukromou záležitost, že se pouze ohradil proti jednání Ladislava A. a že k výkonu silniční policie je četnictvo.

Byla proto zmateční stížnost zamítnuta dílem jako zřejmě bezdůvodná, dílem jako neprovedená po zákonu.

Čís. 6408.

Při odsouzení pro přestupek podle § 5 vlád. nař. č. 157/1939 Sb. z. a n. (o ochraně oběhu zákonných platidel) nelze vysloviti propadnutí platidel, jejichž zadržováním nebo uschováváním byl čin spáchán.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1939, Zm I 555/39.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku okresního soudu v N. právem:

Rozsudkem okresního soudu v N. byl porušen zákon v ustanovení § 2 vládního nařízení ze dne 4. července 1939, č. 157 Sb. z. a n., pokud jím bylo vysloveno, že částka 9.636 K 20 h propadá ve prospěch Protektorátu Čechy a Morava. Výrok o propadnutí této částky se zrušuje.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v N. byli Otto S. a Bedřiška S. uznáni vinnými přestupkem podle § 4, č. 1 — správně podle § 5, odst. 1 — vládního nařízení ze dne 4. července 1939, č. 157 Sb. z. a n., spáchaným tím, že úmyslně jednali proti zákazu, uvedenému v § 4, odst. 1, písm. a) téhož nařízení. Okresní soud vyslovil kromě hlavního trestu na penězích též propadnutí částky 9.636 K 20 h, která byla podle trestního oznámení zabavena a uložena na uzavřeném účtu u Městské spořitelny v Č. Výrok o propadnutí odůvodnil okresní soud poukazem na ustanovení § 2 téhož nařízení. Rozsudek je pravoplatný.

Uvedený předpis, podle něhož jest vysloviti v rozsudcích, že náhradní platidla, jakož i veškeren zisk z trestného činu propadají ve prospěch Protektorátu Čechy a Morava, platí a lze ho použíti, jak plyne nepochybně z jeho znění a umístění ve zmíněném nařízení, jen při odsouzení pro trestný čin, uvedený v § 1 tohoto nařízení. Na trestnou činnost, uvedenou v ustanoveních §§ 4 a 5 tohoto nařízení, která jsou obsažena v jiném (druhém) jeho oddílu, se předpis § 2 nevztahuje. Na přestupek podle § 5 nařízení, jímž byli Otto a Bedřiška S. jediné uznáni vinnými, není stanoven ani v nařízení č. 157/1939 Sb. z. a n., ani v jiném zákonném ustanovení vedlejší trest propadnutí platidel, jež byla proti zákazu § 4, odst. 1, písm. a) zadržována nebo uschovávána bez hospodářské potřeby nebo nad její míru. Použití obdoby v otázce, lze-li některý skutek pokládati za trestný čin a jakým trestem má býti stižen, je vyloučeno vzhledem k ustanovení čl. IV uvozovacího zákona k trestnímu zákonu a § 111, odst. 2 ústavní listiny. Uznav na propadnutí částky 9.636 K 20 h, použil okresní soud nesprávně zákona v ustanovení § 2 nařízení č. 157/1939 Sb. z. a n. a vykročil ze své trestní moci (§ 281, č. 11 tr. ř.). Stalo se tak k újmě Otty a Bedřišky S.

Bylo proto vyhověno zmateční stížnosti na záštitu zákona podané generální prokuraturou podle § 33 tr. ř. a podle § 292 tr. ř. uznáno právem, jak se stalo.

Čís. 6409.

K otázce ukládání trestu při souběhu trestných činů.

Ustanovení § 35, odst. 2 a § 267, odst. 2 tr. z. uvádí výjimky z absorpční zásady, stanovené v §§ 34, 35, odst. 1 a § 267 tr. z., ve prospěch zásady kumulační. Tato platí zejména, je-li mezi sbíhajícími se trestnými činy čin, na který je uložen některý z trestů, uvedených v § 35, odst. 2 a § 267, odst. 2 tr. z. Tu se má uložiti vedle trestu na svobodě za přísnější trestný čin též tento trest.

Nezbytným předpokladem pro vyslovení ztráty práva volebního je odsouzení pro trestný čin, u něhož může tento účinek podle platných ustanovení nastati. Tomu tak není ani u činů trestných podle zákona č. 178/1924 Sb. z. a n. (o úplatkářství) ani u přestupku podle § 522 tr. z.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1939, Zm II 268/39.)